

[Anne Grete Holmsgård]

vil jeg gerne have, at boligministeren bekræfter det her.

(Kort bemærkning).

Keld Andersen (KF):

Hr. Brusvang, der nu har forladt forhandlingerne, adresserede et par kritiske bemærkninger til min partifælle hr. Kjelgaard, men da han ikke har haft ordet i denne sag, går jeg ud fra, at bemærkningerne egentlig var møntet på mig. Jeg skal derfor blot sige, at jeg har ikke rejst kritik af boligudvalgets formand, som hr. Brusvang påstod her fra denne talerstol. Jeg har rejst kritik af regeringen og dens forligspartiets hastværk med denne sag. Boligudvalgsformanden har blot gjort, hvad der har været ham pålagt, og de 7 arbejdsdage, der har været til rådighed for arbejdet med dette lovforslag, har den pågældende ingen indflydelse på.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg noterede mig med interesse hr. Brusvangs betænkeligheder nu ved dette forslag. Hr. Brusvang har da – om end hans parti ikke er udvalgsberettiget – deltaget i udvalgsarbejdet, hvor jeg meget gerne havde hørt, at disse betænkeligheder, som hr. Brusvang nu giver udtryk for, var kommet frem. Men da var hr. Brusvang tavs.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi finder holdningen i lovforslaget rimeligt afbalanceret, og vi må notere, at i den beskæftigelsessituation, som vi er i, vil det være rimeligt, at det offentlige prøver at omprioritere sine udgifter, således at man får noget ud af de udgifter, man har til arbejdsløshedsdagpengene. Det er netop det, der er ideen med et forslag af denne art. At forslaget er afbalanceret også politisk set, kan man næsten høre i denne sag, hvor modstanden er lige stor fra begge fløje i folketinget. Det giver mig den tro og den fornemmelse, at jeg vist også i dette tilfælde har holdt den rette kurs.

Hr. Brixtofte, som jo altid er ude på overdrevet, bruger som sædvanlig talmaterialet forkert. Hvis hr. Brixtofte vil investere i erhvervslivet, må han nøjes med at bruge de offentlige midler, som vi bruger her, og under forudsætning af, at de offentlige midler, som han har til rådighed i det øjeblik, bliver modsvaret af den besparelse, vi opnår i forbruget af midlerne. Men selv om vi ikke ind-

regner denne eventuelle besparelse i dagpengeudgifterne – vi får hurtigt realiseret en besparelse i dagpengeudgiften; på anden måde er det ude i fremtiden, man kan få en eventuel besparelse – skal hr. Brixtofte som liberal eller påstået liberal, der ikke vil blande sig i folks private kapitalinvesteringer, ikke her påstå, at man i en anden situation vil være med til at bestemme, at pengene skal investeres i ganske bestemte virksomheder eller i alt fald i erhvervsvirksomheder.

Så vidt jeg husker, ønskede hr. Brixtofte og hans parti ikke på nogen måde at blande sig i pensionskassernes og forsikringssekskabernes ret til selv at bestemme, hvor deres kapital skulle investeres. Jeg synes, det er beklageligt, at et liberalt parti udadtil påstår, at man kan bruge de midler, som man i andre sammenhænge siger borgerne skam har fri råderet over. Jeg synes, man burde holde sig til seriøse forklaringer med hensyn til, hvorledes man vil bruge midler, også over for offentligheden. Det gælder ikke bare dette forslag, men også andre forslag, hvor man bruger tallene så odiøst, at man må sige, det nærmer sig det horrible, det uanstændige. Så længe det er inden for disse døre, kan det være lige meget, for så er der ikke så mange, der hører det, men vi ved jo, at hr. Brixtofte og andre har større rettigheder på bl.a. Jyllands-Posten, end andre har.

Det forekommer mig bemærkelsesværdigt, at hr. Brixtofte og hans parti, da man lavede efterlønsordningen, ikke sagde: ja men det koster 4½ mia kr. nu, hvorfor bruger vi ikke dem til at investere i erhvervslivet, så får vi en betydelig bedre beskæftigelse?

Endelig forekommer det mig også, at hr. Brixtofte og hans parti har været med til at lave tilsvarende ordninger med fradragsret på selvangivelsen, så jeg forstår ikke de store indvendinger fra dette partis side. Men selvfølgelig ved jeg, at det som sædvanlig skal tjene andre formål.

De konservative er nu pludselig blevet så bekymrede for lejerne. Det var ikke det, jeg noterede i foråret, da var man ikke så forfærdelig bekymret for lejerne; de kunne såmænd sejle deres egen sø. Endelig glemmer hr. Keld Andersen – jeg er næsten nødt til at sige sammen med boligministeren – at den udgift, lejerne eventuelt får ved dette her, sparer de på brændselsudgiften, som i alt fald er en udgift, der falder med det samme.